

בדיחותיהזוועה

הפכו שוב

אופנה בחברה

הישראלית

האחרון שעוזב את המדינה — שיכבה את האור בלודו! היתה אחת מבדיחות הזוועה שהציפו את הארץ בימי המיתון הקשים של שנת 1967. סוציולוגים שניסו או להסביר את תפוצתן הרחבה של הבדיחות המקאבריות, הגדירו אותן כמנגנון-הגנה של האני הכללי, מפני הלחצים הכלכליים, ההברתיים והמדיניים.

לאחרונה נראה כי מנגנון זה החל פועל שוב. בדיחות-הזוועה על מצבה של המדינה הפכו שוב פופולאריות ביותר. האחרונה שהבין את סופרה על אנגלי שפגש עם ישראל, והתוודה באוזניו: "שמע, מצבה של אנגליה חמור לא פחות ממצבה של ישראל, ובכל זאת אני מקנא בכך!"

"מדוע?" היקשה הישראלי. השיב האנגלי: "מפני שאצלכם לפחות רואים כבר את הסוף!"

דיעות

..לא לשנות! להוסיף!"

כשעת ארוחת-הבוקר

בירושלים נימח אבי 242

הצעתי-החלטה חדשה

הבשורה שבפי האנגלי, בעל העיניים האפורות והגבות הסבוכות, היתה אחת, והוא חזר עליה באנגלית ובעברית: "אל תנעלו את השער — פיתחו אותו לרוח חתה!"

הוא השמיע אותה בעמאן, בקאהיר, ב"דמשק, בשכם ובירושלים המיוזרות.

נגד אלימות והתנחלות. הלורד קארואו, אבי החלטת מועצת-הביטחון



לורד קארואו

"אל תנעלו את השער!"

242. היה מוכן לתרגם את העצה הכללית להצעה מעשית: "לא לשנות — להוסיף!" הסביר מי שהיה מרשל מחוז שכם לפני שנת 40: "אם אתם (העריבים) תנסו לשנות את החלטת מועצת-הביטחון 242, תזמינו וטו אמריקאי, התנגדות ישראלית מוחלטת וקופאון. אבל אם תשאירו את ההחלטה כמות-שהיא, ותוסיפו עליה תוספת ש' תאשר את זכויות השלטונים — יתקבל הדבר בהסכמה מירבית, וגם האנשים ה"סבירים" בישראל יקבלו זאת."

בשיבתו ליד שולחן ארוחת-הבוקר בי "מק"א שבמזרח ירושלים, זרק המנסה הוותיק, תוך כמה דקות, על הנייר הצעת החלטה לדוגמה:

"מועצת-הביטחון של האומות המאוחדות —

בהאמנה בעקרונות שפורטו ב" (המשך בעמוד 16)

אתה והלילה

קליין מכר את חלקו

ב" אמריקן בנק"

חוזה קליין, בעל "בנק למיסחר קונטיננטל" בשוויץ, לשעבר "בנק סוויסי-ישראלי", מכר את "אמריקן בנק אנד טראסט קומפני" לקבוצת הבנקאים היהודיים מארגנטינה, דראיבאר. קבוצה זו קנתה גם את השלוחה הישראלית של "קונטיננטל", "בנק סוויסי-ישראלי" בשרות רוטשילד בתל-אביב (העולם הזה" 2001). הבנק האמריקאי נחשב כפנינה בממלכת הנכסים של "קונטיננטל", שהחזיק בכמחצית המניות בו. הבנק מנוהל ונשלט על-ידי בעלי המחצית השנייה, והם פיליפ

BANQUE POUR LE COMMERCE CONTINENTAL

CONTINENTAL TRADE BANK



קלוצניק, אברהם פיינברג, סול קיטאי ואברהם בים, ראש-עיריית ניו-יורק כיום. מאזנו היה, לסוף 1974 275 מיליון דולר. לבנק חמישה סניפים בניו-יורק, מהם המרכזי בשדירה החמישית וסניף מיוחד בוול-סטרט. מכירת הבנקים הללו על-ידי קליין נובעת מקשיי הנוזלות של בנק-האם, בגלל הפסדים כבדים בעיסקי מתכות וכן בהלוואות למישפחת רובלינזון.

איך מוכרים את

כיבשת הרש

מיסחר-המיסחר-והתעשייה כמוהו כזה של סין של ימי הבוקסרים. לכל גורל יש אחוזה משלו, והוא עושה בה כבתוך שלו, מבלי להתחשב במעשי האחרים.

למשל, עיסקי ייבוא הבשר. במישרד-המיסחר-והתעשייה קיים מרכז לסחר, המרכז את כל הייבוא של מיצרכי מזון. על מרכז זה ממונה לורד ארז, המטפל גם בייבוא בשר קפוא. אבל בייבוא כבשים או כבד קפוא, או לשונות וחלקי-פנים, מטפלת מחלקה אחרת במישרד-המיסחר-והתעשייה, ובראשה עומד עזרא שרון. מרכז הסחר של ארז מכניס שיטות חדישות ויעילות לייבוא הבשר, חוסך למדינה עשרות מיליון דולרים. כך, למשל, חתם סגנו של ארז, יהושע לאור, על חוזה לייבוא 150 טון בשר קפוא מגרמניה, הקפיד לקחת ערבות ביצוע של כמיליון לירות. עתה משהודיעו הגרמנים על אי-יכולתם לעמוד בתנאים, הודיעם לאור כי יגבה את הערבות שהפקידו.

אולם בממלכת הכבשים והכבד חק-פוא, בוריס והפרוקט ונותלי ימי-הבי"נים. המיכרוזים המוצאים נכתבים על-ידי בוריס, וגורמים תביעות מישפטיות ובג'צים לרוב, בחוגי התנף רבים הריגוניים, על שחלק מן המכרוזים נתפר למען יבואנים מסויימים.

רק לפני חצי-שנה זכה "המשבר המר-כזו" במיכרוז לייבוא 250 טון כבש מאוס-טרליה, והברת "אשור" הפסידה את ה"מיכרוז, והלכה לבג'ץ על ניסוחו הלקוני. בימים אלה הוצא שוב מכרוז לייבוא 400 טון כבשים בתחילת אפריל. נוסח המיכרוז קבע, כי יש לחגוש הצעות לייבוא טלאים; אחר-כך נמחקה המילה "טל" אים", ובמקומה נכתבה המילה "כב" שים" — אולם המשקל של עד 10 קילו נשאר. מן המיכרוז לא ברור למה הכוונה במשקל: לכבש כולו, לרבעים שלו?

כל המבין בענף יודע, כי אין בנמצא כבש שמישקלו פחות מעשרה קילוגרם. כל המבין בענף יודע כי מיכרוז צריך לק' בוע, ראשית, שיביאו רק טלאים שבשרם רך, ולא כבשים. שנית, יש לרשום כי חכוונה לטלאים נקבות בלבד, שכן הזכר רים מדיפים ריח והישראלים אינם אר' הבים זאת. שלישית, יש לרשום את הזן של הטלה הרצוי, שכן יש הבדלי טעם בין זן לזן.

אולם הממונים על המיכרוזים במישרד-הדיון-והחשבון שהגיש יושב-ראש הוועדה למיזור החברות הממשלתיות בין עורכי-הדיון, השופט משה נכט, מורה על שיג שהיו ניכר במצב. לפני כיוון הוועדה ייצג עורכי-הדיון אחד 17 חברות, עורכי-הדיון אחר ייצג 15 חברות, עוד אחד ייצג 11 חברות, ארבעה ייצגו 8 חברות כל אחד, שלושה ייצגו 5 חברות כל אחד, שניים ייצגו 4 חברות כל אחד ושלושה ייצגו 3 חברות כל אחד.

עכשיו, המכסימום הוא חמישה עורכי-דיון המייצגים 3 חברות כל אחד, ועוד שמונה עורכי-הדיון עם 2 חברות כל אחד. בימים אלה נכנס לתוקפו חוק-החברות-הממשלתיות, הקובע כי כל מינוי של יועץ מישפטי לחברה ממשלתית, טעון אישור רשות-החברות-הממשלתיות. החוק קובע גם כי חבר-כנסת לא יוכל להיות יועץ מישפטי של חברה ממשלתית, או שותף או בעל עניין בהאגיד שהוא יועץ מישפטי של חברה ממשלתית.

עורכי-הדיון והחברות

התאגדות

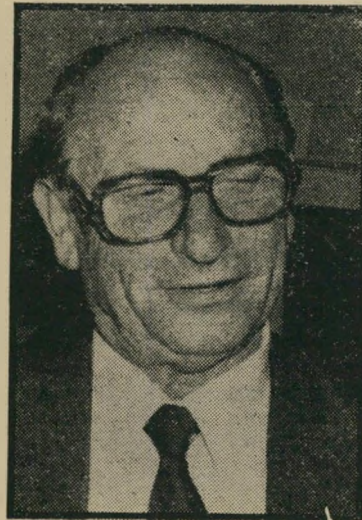
מה מקבלים

מהקבלן?

הנחלת בנק לאומי החליטה למנות חוקר מיוחד, אשר יחקור את מידת אחריותו של מרדכי גינצבורג להפסד בסך 2.2 מיליון ל"י, העלול להיגרם ל-בנק. גינצבורג הוא אחד ממנהלי-הסניפים הוותיקים של הבנק, ומזה שנים הוא מנהל את סניף בנק לאומי שבמלון דן בתל-אביב. זהו אותו סניף, שבו צבר קב-לן-העפר הנמלט, עמירם וייסברג (העולם הזה 2001), משיכות-יתר וערבויות בני קאבות שאין כל סיכוי כי יוחזרו אי-פעם לבנק.

החקירה נגד גינצבורג לא תתנהל סביב השאלה, כיצד הצליח עמירם וייסברג ל-הוליד אותו שולל. סביר יותר להניח ש-החשדות המועלים נגד גינצבורג הם, שהא איפשר לכסות המחאות ללא-כיסוי של וייסברג, והעניק לו ערבויות מעבר למר-משום שהיו לו טובות-הנאה אישיות מכה. אילו היה גינצבורג עובד-מדינה, נ"ת תן היה לראות בכך לקיחת-שוחד. בתור עובד של מוסד פרטי כמו בנק, יכולה להיות בכך מעילה-באמון.

מסתבר כי עוד בימים שבהם שיגשגו עסקיו של הקבלן הצעיר, נתקיימו יח-



מנהל גינצבורג הכל במישפחה

סיים הדוקים בינו לבין מנהל הסניף שדרכו ניחל את עסקיו. נראה כי עמירם פיצה את גינצבורג על נדיבותו הרבה ב-שירותים הבנקאיים שהעניק לחברתו. כך, למשל, היה גינצבורג סועד בקביעות על חשבונו של וייסברג. וייסברג היה שולח לו מתנות יפות לחגים. אלה לא היו רק סלי משקאות-חריפים יקרים, אלא גם מערכת-סטריאו יקרה, שאחד מעובדי חברתו של וייסברג התקין במו-ידיו בדירתו של גינצבורג. בשנתיים האחרונות יצא גינצבורג מיספר פעמים ל-חופשות בחו"ל. החוקר שמינה בנק לאומי יצטרך לבדוק, אם נסיעות אלה לא היו על חשבונו של וייסברג.

הטענה העיקרית נגד וייסברג מושמעת מפי נושים אחרים של הקבלן שברה. אלה טוענים כי מנהל סניף-הבנק היה צריך לדעת את מצבה הפינאנסי האמיתי של חברת הבנייה והפיתוח של וייסברג. מצב חשבון החברה בבנק העיד על כך. אולם מנהל הסניף פעל להרגיע את חזו-שים, שהיו פונים אליו עם צ'קים שחזרו מבלי שנפרעו. אילולא הוא, טענו כמה מהנושים, היו הם פועלים כבר מזמן למנות כונס-נכסים לחברתו של וייסברג, ולחוציא נגדו צו-עניכוב-יצאה מהארץ. העובדה שחתנו של גינצבורג, עורך-הדיון הצעיר נחום פיינברג, הפך בעל זכות-החתימה בחברתו של וייסברג, תש-מש גם היא נושא לחקירה. ככל הנראה, לא הפך החתן שותפו של וייסברג. זכות החתימה השנייה הוענקה לו, כדי שאפ' שר יהיה לדחות את הנושים ולטעון כי אי-אפשר לשלם להם צ'קים, מפני שחש-רה חתימה שניה על הצ'ק.

האם היה לגינצבורג חלק בהסדר זה? דבר זה יתברר רק בסיום החקירה, ש-תברר אם אומנם פעל מנהל-הסניף בניגוד לאינטרסים של הבנק שאותו ייצג.